

Ο [Αλέξανδρος Αγησιλάου Πατσουράκος](#), ήταν εξαιρετικός σκοπευτής και πολέμησε όπως και όλοι οι συμπατριώτες του στον Ελληνο-Τουρκικό πόλεμο του 1912-13, όπως και αργότερα στην εκστρατεία στη Μικρά Ασία. Κατά τον πόλεμο του 1912-13 προσβλήθηκε από τύφο και νοσηλεύτηκε σε σοβαρή κατάσταση για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ο θείος του, [Γεώργιος Πατσουράκος](#) (Γιωργάκης)εγκατέλειψε τη Στροτζά και πήγε στα μετόπισθεν να τον βοηθήσει, μια και ο αδελφός του Αλέξανδρου, [Ευάγγελος](#) ήταν και αυτός στρατιώτης στο μέτωπο της Ηπείρου και της Μακεδονίας.

Τα παρακάτω είναι αποσπάσματα από τα απομνημονεύματα του θείου του [Ανάργυρου Βασιλείου Πατσουράκου](#) που τον συνάντησε στα μετόπισθεν όταν πια ο πόλεμος τελείωνε. Σαν γιατρός που ήταν, κατάλαβε την σοβαρότητα της κατάστασης του Αλέξανδρου, είδε και την κατάσταση που επικρατούσε στα νοσοκομεία του μετώπου και πήρε την απόφαση να τον συνοδεύσει πίσω στην πατρίδα.

«ΦΙΛΙΠΠΙΑΔΑ-ΠΡΕΒΕΖΑ, 8 Μαρτίου, Παρασκευή 1913

Σήμερα ενοικίασα μία άμαξα έναντι 25 δραχμών να την έχω μόνος μου και τούτο διότι δεν ήθελα άλλους συνεπιβάτες, διότι μαζί μου είχα πάρει τον εξάδερφό μου Γιωργάκη ο οποίος είχε έρθει από την πατρίδα και από τη Στροτζά για να υπηρετεί τον ανεψιό του Αλέξανδρο Αγησιλάου Πατσουράκο, στρατιώτη του 8^{ου} πεζικού Συντάγματος της 4^{ης} Μεραρχίας και ο οποίος έπαθε τυφοειδή πυρετό βαριάς μορφής και ο οποίος εισελθών στο πρώτο στάδιο της ανάρρωσης πήρε δίμηνη αναρρωτική άδεια για το χωριό του.

Δεν ήθελαν οι στρατιωτικοί γιατροί να του δώσουν άδεια γιατί ήταν ακόμη σε όχι ευχάριστο σημείο της ασθένειάς του, αλλά επειδή εγώ ήμουν γιατρός, ε γνώριζα και έναν από την επιτροπή, και επειδή είχα και τον θείο του σαν βοηθό και νοσοκόμο τρόπον τινά, που τον ήξεραν, μου τον εμπιστεύθηκαν. Αυτός μόλις και ζει, τον παίρνω γιατί αν έμενε εκεί θα πέθαινε κατά την ομολογία ενός γνωστού μου γιατρού, γιατί δεν μπορούσαν να του προσφέρουν τίποτα μια και στερούνται των πάντων. Εκαλούντο νοσοκομεία εκστρατείας μα ήταν προθάλαμοι νεκροπομπών.

Πήρα λοιπόν μαζί μου τον ασθενούντα ανεψιό μου και τον πάντα εύχαρη Γιωργάκη, ο οποίος με τις περιποιήσεις του και τα καλαμπούρια του διευκόλυνε την κατάσταση και του ασθενούς και όλων μας, του έδινε θάρρος, τον έκανε να γελά όταν αυτός είχε πυρετό και μάλλον εξέπνεε. Φοβόμουν ότι θα πέθαινε στο δρόμο αλλά με τις ενέσεις που του έκανα και τον εύθυμο χαρακτήρα του θείου του ανακουφιζόταν.

Κατά την πορεία μας συναντήσαμε τον αδελφό του ασθενή [Ευάγγελο](#) και τον [Δημήτριο Πατσουράκο](#), ο οποίος σκοτώθηκε αργότερα στον πόλεμο κατά των Βουλγάρων. Ο Δημήτριος μου έδωσε ένα άλογο που είχε βρει και μου είπε: «πάρτο θείε σαν λάφυρο» και το έδεσα πίσω από την άμαξα. Ο ασθενής ανακουφίστηκε βλέποντας ότι ο Ευάγγελος ζει.

Ωραία πορεία, ωραίος δρόμος, ωραία και η Νικόπολη με τα ερείπιά της, ωραίος και ο ελαιώνας της Πρέβεζας.

Μετά από πορεία 12 ωρών μπήκαμε στην πόλη της Πρέβεζας και πήγαμε σε ένα καλό ξενοδοχείο. Προς το βράδυ ο ασθενής εβάρυνε λόγω και της κόπωσης και καθότι δεν μπορούσα να του προσφέρω καμία θετική βοήθεια, ενήργησα και μεταφέρθηκε στο εδώ νοσοκομείο της Πριγκίπισσας Σοφίας το οποίο διευθύνει ο κ.Δοντάς, ιατρός επιμελητής του καθηγητή Νικολαΐδη της

Φυσιολογίας και γνωστός μου ως σχεδόν συμφοιτητής μου, για να τον περιποιηθούν όσο θα μέναμε στην Πρέβεζα

9 Μαρτίου, Σάββατο 1913

Το απόγευμα έβγαλα εισιτήρια με το πλοίο για τον Πειραιά, για εμένα, για τον ασθενή ανεψιό μου Αλέξανδρο και για τον εξάδελφό μου Γιωργάκη και για το μικρό μου άλογο.»

(Από τα απομνημονεύματα του Ανάργυρου Βασιλείου Πατσουράκου, Έφεδρου Ανθυπολοχαγού Πυροβολικού στον Πόλεμο 1912-13)

Για την αντιγραφή: Ανάργυρος Πατσουράκος, Μάιος 2009.